

ли, видѣ го пакъ възнакъ на земята, не са мърда вече, . . . навн са! . . . навн са повтори Панса. Изведете ги вънъ и дайте имъ саби и брони.

— Едиле, рекохъ служителитъ, боимъ са че Тетродій не е въ сѣстояніе . . . да испцтамы.

— Тъй сторете.

Но слѣдъ мажко са върнахъ и пзвѣстихъ съ жалость че той злочесгыйтъ бѣдствуваъ, или поне не е въ сѣстояніе да са появи живъ на арената.

— Нека остане слѣдователно Лидонъ за да замѣсти нѣкой глдіаторъ, който бы са навилъ, срѣщо противника му.

— Тъй рѣши Панса и народътъ исказа въсторженно благодареніе, подиръ туй пакъ са умълча сичко.

Загрѣбихъ пакъ музикалнитъ орѣди, и другитъ четири глдіаторы изгледахъ люто единъ другиго и пожелахъ наченванъето на борбата.

— Тъзи дватата римляны познавант ли ги Клодіе? те отъ прочутитъ ли сж или не?

— Сега да ти кажъ Лепиде; Езмолт е превъсходенъ по второстепененъ глдіаторъ. Непила, който е по късъ, не смѣ го виждалъ другій пѣтъ, знамъ само че е смѣ на единъ императорскій глдіаторъ, и за туй принадлежи на превъсходна школа. Тъ безъ сумнѣніе ше ни повеселѣтъ, но азъ не смѣж вече да направѣмъ състезаніе за да си поправѣмъ пагубитъ, съепнахъ са. Лидоне проклетый! кой са надѣше че е былъ толкови искусенъ и честитъ.

— Ето азъ, Клодіе, отъ състраданіе оставимъ на твой изборъ условіята на състезаніето.

— Слѣдователно десетъ сестреци за Езмола.

— Туй не бива! ты самъ каза че противникътъ му е ученикъ! Не, не, състезаніето е не съразмѣрно.

— Нека бжде десетъ срѣщо осемъ!

— Приемамъ.

Когато единоборствата въ цирка са върнахъ по горѣреченія начинъ на най дошнитъ свѣдѣлица съдѣше единъ человекъ който гледаше на тѣхъ съ болезнено участие. Старыйтъ баца на Лидона, ако и да имаше отвращеніе къмъ зрѣлищата като христіанитъ, той не можеше отъ чувството на страха и на безпокойствіето за сына си да са стърпи и доде да види бѣдбата му. Той единъ помежду зрителитъ отъ сжция редъ на простомодіето нито чуваше нито виждаше друго освѣнъ образа на доблестния си сынъ. Нито дума казвае